

М. Хвильовому

I

Сніг...

Перед очима за лицями лиця — вулиця
метушиться...

Мов у сні,
падає сніг...

Мої думи заклопотаними горобцями —
за сніжинками, за летючими...

Ех, їдять його мухи з комарами!..

А як же це тепер дома,
коли там голодні й босі?..

Ще ж нічого, як була осінь, а як зима!?.

I знову будуть цокотіти колеса,
і потяг буде бігти, бігти...

Вибіжать назустріч батькові діти, — і невже ж
я буду співати про золоту березу!? —

Ні!

Я піснями прострелю синьоокі хмари,
візьму своє покинуте кайло

і піду на Скальковське 1

чорне золото рубати,

там знайду собі пару

і буду з нею на кліті кататися

аж на "два удари"2...

Стережіться ж, розхристані хмари!..

II

Татарин в постолах... нема продольні
краю...

і сухо кайло б'є блискучий антрацит...

Що буде через мить — ніхто про те не
знає...

Цить, моя пісне, цить!..

Вагончик забуривсь... як ва^кко
піднімати!..

І навіть матюки тут тільки звук пустий...

А дома на печі — худа, голодна мати,
й здихає за селом наш тихий кінь гнідий...

А батька вже давно в забої придавило...

Ще тепла була в ніс його пахуча кров,
коли мені прийшлося змінять на кайло шило
й за похорон продать останнєє добро.

Вагончик забуривсь... як зажко піднімати!..

І навіть матюки тут тільки звук пустий...

А дома на печі — худа, голодна мати,
й здихає за селом наш тихий кінь гнідий...

III

Мамо!..

Уже Радянська влада, —
витри сльози.

Вже не буде ГулькаЗ пасти панські кози
і не покличе німців знову
на Вкраїну Центральна Рада, —
бо у нас на багнетах світові червоні
грози!..

IV

Сніг...

Перед очима за лицями лиця —
вулиця метушиться...

Мов у сні,
падає сніг...

Мої думи заклопотаними горобцями —
за сніжинками, за летючими...

Ех, їдять його мухи з комарами!..

1921